

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	2Tdo/43/2024
Identifikačné číslo spisu:	5722013357
Dátum vydania rozhodnutia:	17.12.2024
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Paluda
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2024:5722013357.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Paludu a sudkýň JUDr. Dany Wänkeovej a JUDr. Beáty Javorkovej v trestnej veci obvineného S. A. pre zločin sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na neverejnom zasadnutí konanom 17. decembra 2024 v Bratislave, o dovolaní obvineného S. A. proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 28. novembra 2023, sp. zn. 1To/52/2023, takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného S. A. sa odmieta.

Odôvodnenie

I.

Konanie predchádzajúce dovolaniu

Rozsudkom Okresného súdu Martin (ďalej aj „prvostupňový súd“ alebo „okresný súd“) z 3. apríla 2023, sp. zn. 13T/14/2022, bol obvinený S. N..Q. uznaný za vinného zo zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1, ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona s poukazom na § 138 písm. b), § 139 ods. 1 písm. c) Trestného zákona, na tom skutkovom základe, že

v presne nezistených dňoch počas letných prázdnin v rokoch 2017, 2018, 2019 a v roku 2020, v S. na W.. H. č. X, keď bol v byte sám so sestrou svojej manželky S. H. - maloletou N.. S., nar. X. P. XXXX, ktorá u nich bola na prázdninách, prípadne, keď jeho manželka spala v inej miestnosti, maloletú N.. S. hladkal po celom tele a bozkával jej prsia a pohlavné orgány, niekoľkokrát ju presvedčil k orálnemu styku a mal s ňou aj nedokonaný pohlavný styk s kondómom, potom jej povedal, že keby čosi, tak má povedať, že si tam strkala ceruzku, pričom mal vedomosť o tom, že maloletá v tom čase ešte nedovŕšila pätnásť rokov.

Za to mu prvostupňový súd podľa § 201 ods. 2 Trestného zákona, s použitím § 36 písm. j), písm. l), písm. n), § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona a § 39 ods. 1, ods. 3 písm. d) Trestného zákona uložil trest odňatia slobody vo výmere 3 roky.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona prvostupňový súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Krajský súd v Žiline (ďalej aj „krajský súd“ alebo „odvolací súd“) rozhodujúc o odvolaniach prokurátora a obvineného S. A. proti uvedenému rozsudku prvostupňového súdu rozsudkom z 28. novembra 2023, sp. zn. 1To/52/2023, podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Trestného poriadku zrušil rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a podľa § 322 ods. 3 Trestného poriadku pri nezmenenom výroku o vine obvinenému S. A. uložil podľa § 201 ods. 2, § 38 ods. 2, ods. 3 Trestného zákona, § 36 písm. j), písm. l), písm. n) Trestného zákona a § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov.

Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Trestného zákona krajský súd obvineného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom strázenia.

Podľa § 319 Trestného poriadku krajský súd odvolanie obvineného S. A. ako nedôvodné zamietol.

II.

Dovolanie
a vyjadrenie k nemu

Proti citovanému rozsudku krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúcemu rozsudku prvostupňového súdu podal obvinený S. A. dovolanie prostredníctvom pre dovolacie konanie zvoleného obhajcu JUDr. Dušana Jančího písomným podaním z 15. februára 2024, podaným na poštovú prepravu 16. februára 2024, z dôvodu uvedeného v § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.

Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu odôvodnil obvinený tým, že napadnuté rozsudky súdov oboch stupňov vychádzajú podľa jeho názoru z nesprávneho právneho posúdenia týkajúceho sa aplikácie § 39 ods. 1 Trestného zákona a sú vecne nesprávne. Obvinený sa nestotožňuje s názorom súdov, že trest, ktorý mu bol uložený, je plne spôsobilý zabezpečiť všetky kritériá vyžadované Trestným zákonom. Nesúhlasí ani s tvrdením o nevyhnutnosti uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody z dôvodu generálnej, ako aj individuálnej prevencie a tiež morálneho odsúdenia páchatel'a. Ani argumentácia krajského súdu o tom, že nie sú preukázané mimoriadne okolnosti, ktoré by odôvodňovali zníženie trestu v zmysle § 39 ods. 1 Trestného zákona, nie je podľa obvineného správna. Podľa jeho názoru by vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku a s prihliadnutím na jeho osobu bolo dostačujúce uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom a skúšobnou dobou v trvaní 5 rokov.

Konajúce súdy v odôvodneniach svojich rozhodnutí uviedli, že je úplne irelevantné, aký postoj mala poškodená ku konaniu, ktoré mu bolo kladené za vinu, s čím obvinený nesúhlasí, pretože ide podľa jeho názoru o dôležitú skutočnosť, keďže iniciatíva a spáchanie činu nevychádzalo z jeho konania, ale z konania poškodenej. Uvedené podľa obvineného preukazuje, že nie je až tak nebezpečný pre spoločnosť, čo potvrdil aj znalecký posudok MUDr. Z. H.. Ďalej uviedol, že je mladý človek, ktorý urobil chyby, avšak verí, že sa poučí a napraví aj bez uloženia nepodmienečného trestu odňatia slobody. Okrem tohto zlyhania žil príkladným životom, pričom toto jeho ojedinelé zlyhanie nedosiahlo tak vysokú závažnosť, aby mu musel byť uložený nepodmienečný trest odňatia slobody. Obvinený poukázal aj na to, že má družku, s ktorou má maloletého syna, o ktorého sa spoločne starajú, navyše, má aj dve maloleté deti z predchádzajúceho manželstva, ktorým prispieva na výživu sumou 100,- eur mesačne. Zároveň musí splácať úver, ktorého výška mesačnej splátky je 456,- eur. Obvinený mal stabilné zamestnanie v spoločnosti H. N., bývanie a rodinu, ktoré sú zárukou vedenia riadneho života. Zabezpečenie rodiny a starostlivosť o ňu však nie je možná pri uložení nepodmienečného trestu odňatia slobody. Svoj čin obvinený oľutoval, pričom už samotné konanie bolo preňho dostatočným poučením, aby v budúcnosti nepáchal žiadnu trestnú činnosť. Okrem predmetného trestného stíhania nikdy nebol trestne stíhaný a s jednou výnimkou nespáchal ani žiaden priestupok.

Obvinený dal do pozornosti aj znalecký posudok PhDr. Z. Š. PhD., znalca z odboru psychológie, v ktorom je uvedené, že poškodená vnímala situáciu ako „výmenný obchod“, je smelá, bez pocitov viny. Dokonca zo znaleckého posudku vyplýva, že jeho konanie nemalo až taký výrazný vplyv na maloletú, ako to tvrdí súd v odôvodnení rozsudku. Väčšinu okolností, na ktoré obvinený poukazoval, súd vyhodnotil ako bežné okolnosti, vyskytujúce sa u väčšiny páchatel'ov, čo však podľa obvineného nie je pravdou. Väčšina jeho argumentov nastala až následne, okrem dvoch vyživovacích povinností mu pribudla tretia, ako aj splácanie úveru po vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manžel'ov. Hoci priznanie, vedenie riadneho života a prísnosť trestnej sadzby nemôžu byť sami osebe dôvodom na mimoriadne zníženie trestu, v predmetnej veci je podľa obvineného týchto okolností oveľa viac a ako celok sú dostatočným dôvodom na mimoriadne zníženie trestu. Obvinený je toho názoru, že trest odňatia slobody s podmieneným odkladom by bol spravodlivý vo vzťahu k jeho osobe a pomerom a rovnako tak aj plne spôsobilý dosiahnuť účel trestu v podobe generálnej, ako aj individuálnej prevencie a nápravy páchatel'ä. V predmetnej veci preto podľa neho existujú dôvody na postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona a uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom.

Vychádzajúc z uvedeného obvinený navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací podľa § 368 ods. 1 (zrejme mal na mysli § 386 ods. 1, pozn.) Trestného poriadku rozsudkom vyslovil, že napadnutým rozsudkom krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúcim konaním bol porušený zákon v jeho neprospech. Ďalej navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 386 ods. 2 Trestného poriadku zrušil napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj jemu predchádzajúci rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a podľa § 388 ods. 1 Trestného poriadku prvostupňovému súdu prikázal, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol.

K dovolaniu obvineného sa vyjadrila prokurátorka Okresnej prokuratúry Martin (ďalej len „prokurátorka“) písomným podaním z 15. marca 2024, v ktorom uviedla, že podľa jej názoru súd pri ukladaní nepodmienečného trestu odňatia slobody zohľadnil spôsob spáchania skutku a jeho následok, ako aj okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, zavinenie, ako aj pohnútku. Poukázala pritom na to, že skutok sa stal opakovane viackrát, a to na osobe maloletej, ktorá v čase začatia páchania skutku mala iba 11 rokov, bola v jeho starostlivosti, pretože chodila k obvinenému a jeho manželke, ktorá je sestrou maloletej, na prázdniny. V záujme individuálnej, ako aj generálnej prevencie trestu nebol preto podľa prokurátorky vzhľadnutý dôvod na akékoľvek mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Prokurátorka sa nestotožnila s dôvodmi, ktoré uviedol obvinený v podanom dovolaní, ktoré podľa neho odôvodňujú aplikáciu § 39 ods. 1 Trestného zákona, pričom uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom by vzhľadom na okolnosti predmetnej veci, ako aj osobu páchatel'ä nebolo dostatočné.

S poukazom na uvedené je prokurátorka toho názoru, že nie je naplnený dovolateľom uvádzaný dovolací dôvod a preto navrhla jeho dovolanie odmietnuť.

K vyjadreniu prokurátorky sa vyjadril obvinený S. A. prostredníctvom obhajcu písomným podaním z 5. apríla 2024, v ktorom uviedol, že s vyjadrením prokurátorky nesúhlasí, ňou uvádzané tvrdenia považuje za účelové a z tohto dôvodu na ne v dovolacom konaní nemožno prihliadať. Vyjadrenie prokurátorky považuje za nedôvodné a neopodstatnené. V plnom rozsahu zotrval na podanom dovolaní a navrhol, aby mu Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhovel.

Na vyjadrenie obvineného reagovala prokurátorka písomným podaním z 19. apríla 2024, v ktorom z dôvodu duplicity poukázala na svoje vyjadrenie z 15. marca 2024 a navrhla, aby dovolací súd podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného odmietol, pretože je zřejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku.

Spis spolu s podaným dovolaním bol Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky predložený 14. júna 2024.

III.

Konanie pred dovolacím súdom

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) ako súd dovolací (§ 377 Trestného poriadku) pred vydaním rozhodnutia o dovolaní skúmal procesné podmienky pre podanie dovolania a zistil, že dovolanie bolo podané proti prípustnému rozhodnutiu [§ 368 ods. 1, ods. 2 písm. h) Trestného poriadku], oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Trestného poriadku], v zákonnej lehote a na príslušnom súde (§ 370 ods. 1, ods. 3 Trestného poriadku), a že spĺňa obligatórne obsahové náležitosti dovolania (§ 374 ods. 1 a ods. 2 Trestného poriadku). Okrem toho zistil, že bola splnená aj podmienka dovolania podľa § 372 ods. 1 Trestného poriadku, veta prvá, keďže obvinený pred podaním dovolania využil svoje právo podať riadny opravný prostriedok a o tomto bolo rozhodnuté.

Súčasne však dospel k záveru, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, nakoľko je zrejmé, že nie sú naplnené dôvody dovolania uvedené v § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Úvodom je potrebné uviesť, že dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok proti právoplatným rozhodnutiam súdu, ktorým sa má zabezpečiť náprava procesných a hmotnoprávných chýb taxatívne uvedených v ustanovení § 371 ods. 1 písm. a) až n) Trestného poriadku. Dovolanie ako mimoriadny opravný prostriedok (s výnimkou dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 3 Trestného poriadku) neslúži na revíziu skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa.

Podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku dovolanie možno podať, ak rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

V rámci tohto dovolacieho dôvodu obvinený namietal nepoužitie § 39 ods. 1 Trestného zákona a neprimeranosť uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody.

K obvineným namietanému nepoužitiu § 39 Trestného zákona najvyšší súd poukazuje na stanovisko svojho trestnoprávneho kolégia, prijaté 14. júna 2010, sp. zn. Tpj 46/2010, uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 5, roč. 2011, v zmysle ktorého:

„Hmotnoprávne ustanovenie § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006) o mimoriadnom znížení trestu odňatia slobody svojou povahou a významom sa primkyna ku všeobecným hľadiskám stanoveným pre voľbu druhu trestu a jeho výmery v § 34 ods. 1, ods. 3, ods. 4 Trestného zákona a nasl. a na rozdiel od ustanovení § 41, § 42 (o ukladaní úhrnného, spoločného a súhrnného trestu) alebo ustanovenia § 47 ods. 2 Trestného zákona, ktoré sú taktiež hmotnoprávne, ale kogentnej povahy, ho nemožno podriaďovať pod „nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia“, zakladajúce dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku.“

Pokiaľ nejde o situáciu, keď výrok o treste nemôže obstať v dôsledku toho, že je chybný výrok o vine, možno výrok o treste napadnúť z hmotnoprávnej pozície zásadne len prostredníctvom dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku.

Vzájomný vzťah dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku a § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku je taký, že prvý z nich je všeobecným hmotnoprávnym dôvodom a druhý špeciálnym hmotnoprávnym dôvodom vzťahujúcim sa k výroku o treste. Z logiky tohto vzťahu potom vyplýva, že samotný výrok o treste okrem prípadov nesprávnej aplikácie ustanovení kogentnej povahy viažucej sa k rozhodovaniu o treste môže byť napadnutý prostredníctvom nie všeobecného, ale len prostredníctvom špeciálneho dovolacieho dôvodu, ktorý sa viaže k takému výroku.

Dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku nie je naplnený tým, že obvinenému

nebol uložený trest za použitia § 39 Trestného zákona (resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006), v dôsledku čoho uložený trest má byť neprimeraný, lebo pokiaľ súd nevyužil moderačné oprávnenie podľa uvedených ustanovení a trest vymeral v rámci nezníženej trestnej sadzby, nemožno tvrdiť, že trest bol uložený mimo trestnú sadzbu stanovenú Trestným zákonom za trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného. Nepoužitie ustanovenia § 39 Trestného zákona, resp. § 40 Trestného zákona v znení účinnom do 1. januára 2006 nezakladá žiadny dovolací dôvod.“

Vychádzajúc z vyššie citovaného je zrejmé, že dovolacie námietky obvineného týkajúce sa nepoužitia zmiernovacieho ustanovenia podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona nenapĺňajú ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku ani žiaden iný dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 Trestného poriadku.

Pre úplnosť sa k tomu žiada doplniť, že obvinenému bol krajským súdom ukladaný trest aj s použitím zmiernovacieho ustanovenia, avšak nie § 39 ods. 1, ale § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Trestného zákona per analogiam s poukazom na prijaté vyhlásenie obvineného o tom, že je vinný zo spáchania skutku. Nepoužitie § 39 ods. 1 Trestného zákona pritom krajský súd podrobne odôvodnil na str. 7 - 9 nasledovne:

„Okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatel'a. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú.

Taktiež je pri tomto ustanovení potrebné prihliadať na pomery páchatel'a. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu.

Za pomery páchatel'a sa považujú okolnosti, ktoré sa týkajú jeho osoby, nesúvisia so spáchaním trestného činu, avšak môžu ovplyvniť úvahy o treste. V podstate ide o rodinné a osobné pomery, ktoré existujú nie v čase spáchania skutku, ale v čase rozhodovania o treste. Vyžaduje sa, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest odňatia slobody uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel' pociťoval podstatne citelnejšie ako iní páchatelia. Za pomery páchatel'a odôvodňujúce postup podľa tohto ustanovenia možno považovať viac významných poľahčujúcich okolností pri nedostatku priťažujúcich okolností, vážnu chorobu páchatel'a, závislosť mnohopočetnej rodiny páchatel'a od jeho zárobku ako jediného živiteľa, stav zníženej príčetnosti páchatel'a, ak nie je možný iný zákonný postup, starostlivosť páchatel'a o väčší počet osôb na neho odkázaných a podobne. Okrem toho by malo ísť o také okolnosti, ktoré sa v čase spáchania skutku nevyskytovali.

Už s poukazom na názov „mimoriadne“ zníženie trestu je zrejmé, že nepôjde o bežne sa vyskytujúce okolnosti, ale má ísť o okolnosti takého významu a kvality, pre ktoré by uloženie trestu bolo pre tohto páchatel'a citelnejšie ako v bežne sa vyskytujúcich prípadoch. Inak povedané, citované ustanovenie zákona je možné aplikovať len pri ojedinelých okolnostiach, ktoré sa vymykajú z inak bežne sa vyskytujúcich okolností prípadu, či pomeroch páchatel'a.

Po preskúmaní veci krajský súd dospel k záveru, že na postup prvostupňového súdu podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona neboli v predmetnej veci splnené zákonné podmienky. Prvostupňový súd neuvádza žiadne mimoriadne okolnosti, tak ako to má na mysli ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona. Žiadne takéto, prípadne iné výrazné okolnosti týkajúce sa pomeroch páchatel'a, ktoré by umožnil postup podľa § 39 ods. 1 Trestného zákona, v danej trestnej veci neboli zistené. Mimoriadnou okolnosťou nemôže byť skutočnosť, že obžalovaný má deti z predchádzajúceho manželstva, má hypotekárny úver, ktorý si vzal za účelom vysporiadania BSM a jeho nesplácaním by jeho družka s maloletým synom prišli o bývanie. Treba zvýrazniť, že v čase páchania skutku mal obžalovaný vedomosť, že má rodinu, o ktorú sa chce

riadne starať. V čase ukladania trestu bola jedinou novou okolnosťou tá, že po rozvoze manželstva sa mu narodil maloletý syn, ktorého spoločne vychováva so svojou družkou, teda obžalovanému pribudla nová vyživovacia povinnosť. Súd ani nemal na základe čoho dospieť k záveru o odkázanosti maloletých detí na príjme obžalovaného, keďže v tomto smere mu neboli predložené dostatočné dôkazy (napr. ohľadom príjmu matiek detí, resp. iného materiálneho zabezpečenia). V zmysle úvahy okresného súdu by v prípade páchatel'ov, ktorí majú rodiny, nemohli byť uplatňované trestné sadzby, pri ktorých zákon automaticky počíta s ukladaním nepodmienečných trestov odňatia slobody.

Podľa názoru krajského súdu ide teda o bežne sa vyskytujúce okolnosti, ktoré môžu mať vplyv na uloženie trestu, ale len v rámci zákonnej trestnej sadzby. Priznanie sa obžalovaného k spáchaniu trestného činu, či aj vedenie riadneho života pred spáchaním skutku nemožno považovať automaticky za okolnosti predpokladané ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona. Navyše ani prísnosť zákonom stanovenej trestnej sadzby nemôže byť sama osebe okolnosťou, ktorá by odôvodňovala uloženie trestu pod dolnú hranicu zákonom stanovenej trestnej sadzby.

Postupu podľa ust. § 39 ods. 1 Trestného zákona nenasvedčujú ani okolnosti prípadu. Primárne treba uviesť, že tieto úvahy už vylučuje samotná skutočnosť, že obžalovaný svojím konaním naplnil znaky kvalifikovanej skutkovej podstaty zločinu sexuálneho zneužívania podľa § 201 ods. 1 písm. a), b) Trestného zákona v dvoch osobitných kvalifikačných znakoch závažnejší spôsob konania konanie po dlhší čas a na chránenej osobe. V tejto súvislosti je potrebné zvýrazniť, že v konaní naplňujúcom znaky trestného činu pohlavného zneužívania začal obžalovaný, keď poškodená mala 11 rokov, jeho konanie sa opakovalo, toto bolo stále intenzívnejšie, pričom sám obžalovaný bol osobou, ktorej poškodená bola zverená počas prázdnin, a teda bola zodpovedná za ňu. Je úplne nepodstatné, aký prístup mala poškodená ku konaniu obžalovaného a z čoho taký prístup pramenil (napr. že to považovala za výhodný výmenný obchod, alebo mala nedostatok lásky v domácom prostredí), nakoľko išlo o osobu psychicky nezrelú, ktorá nebola schopná posúdiť vážnosť svojho rozhodnutia, prípadne následky takéhoto konania plynúce pre takúto osobu do budúcnosti. Naopak, obžalovaný konal cieľavedomo, zneužívajúc práve túto nezrelosť maloletej poškodenej. Práve preto mal sám zákonodarca záujem chrániť mravný a fyzický vývoj detí mladších ako 15 rokov pred akýmkoľvek útokmi proti ich pohlavnej nedotknuteľnosti, čo vyjadril v príslušnej trestnej sadzbe za tento trestný čin. Za stíhaný trestný čin zákon stanovuje trestnú sadzbu 7 až 12 rokov.“

Napokon, k obvineným namietanému uloženiu neprimerane prísneho trestu odňatia slobody s tým, že na jeho nápravu by postačovalo uloženie trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom sa žiada uviesť, že obvinenému bol uložený trest odňatia slobody s použitím zmierňujúceho ustanovenia § 39 ods. 4 Trestného zákona per analogiam, a to na samej spodnej hranici takto mimoriadne zníženej trestnej sadzby. Nemožno preto konštatovať, že by obvinenému bol uložený trest mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby (čo by naplňovalo dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku). Pokiaľ sa obvinený domáhal uloženia trestu odňatia slobody s podmieneným odkladom, k tomu je potrebné len v stručnosti uviesť, že podľa Trestného zákona účinného v čase rozhodovania krajského súdu bolo možné podmienne odložiť trest odňatia slobody neprevyšujúci tri roky, za súčasného uloženia probačného dohľadu nad správaním obvineného v skúšobnej dobe. Obvinenému bol však uložený trest odňatia slobody vo výmere 4 roky a 8 mesiacov, teda mimo výšky trestu, ktorý je možné podmienne odložiť.

Napokon, k obvineným namietanej neprimeranej výške trestu s poukazom na okolnosti prípadu a jeho osobné pomery sa žiada uviesť, že posudzovanie samotnej výšky uloženého trestu v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby nespadá do rámca žiadneho dovolacieho dôvodu, a to ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Trestného poriadku (do ktorého spadá iba nesprávne právne posúdenie zisteného skutku alebo nesprávne použitie iného hmotnoprávneho ustanovenia) ani dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. h) Trestného poriadku (spadalo by doň len uloženie trestu mimo zákonom stanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávany trestný čin nepripúšťa, k čomu však v predmetnej veci nedošlo).

Vzhľadom na uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že v predmetnej veci nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Trestného poriadku a z tohto dôvodu dovolanie obvineného S. A. na neverejnom zasadnutí podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietol.

Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok nie je prípustný.